

Szerkesztőségi iroda:

R.-szombat, Losonezi ut 24. sz.
Ide intézendő a lap szellemi
részét érdeklő minden közle-
mény és levelezés.

Bérmentetlen levelek nem fo-
gadtnak el.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASÁRNAPJÁN.

Kiadó-hivatal:

R.-szombat, Losonezi-utca 24.
sz. **Rábely Miklós** könyvnyom-
dájában. — Ide intézendők a
kiadóhivatalt illető előfizetési
pénz-, hirdetmény-, nyilttér-
és felszólamlások.

Hirdetési díj:

Egy négyhasábos petitor tér-
fogata 5 kr.
Bélyegdíj: minden beiktatás
után 30 kr.

Nyilttér:

Egy sor 20 kr.

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont kiadóhivatala Rimaszombat Losonezi-utca 24. sz., nemkülönben minden hazai postahivatal. Az előfizetések legcélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csupán csak a kiadóhivatal vesz fel.

Válasz az „észrevétel“-re.

Vajda Gy. ur a „Gömör-Kishont“ 5-ik számában a gazdasági egyesület titkárát védelmezendő, vádat emel az egyesület választmányi tagjai ellen, nekik róván fel bűnül az egyesület tespedését. E körülmény készlet arra, hogy most már részletesen is foglalkozzam a titkárral. Az van mondva rólam, hogy a határozatok hozatalában a legtöbb esetben részt szoktam venni, vagyis eljárók a gyűlésekre. Ugy van. Voltam a titkár ur hivataloskodása óta is olyan választmányi ülésben, a hol nem vetőmagot osztottak ki, hanem egyik tagtárs beszámolt azzal és saját termelésű, gondomom székely kukoriczát mutatott be nemcsak, hanem adatokat is közölt a termelést illetőleg, saját tapasztalatai nyomán, végezetül számadatot terjesztett elő a nyert termést érdeklőleg. A titkár ur ezt se méltatta figyelmére.

Voltak kiállítások, hol gépek, állatok és mezőgazdasági termények állítottak közszemlére. Szép alkalom a titkári toll foglalkoztatására. Lehet, nem is látok benne valószínűtlenséget, hogy a titkár ur feldolgozva a feldolgozókat, a nemzet okulására elküldte a főváros ama nagy lapjainak közlés végett, a melyeket az „Észrevétel“ írója jelöl meg, mint a titkár egyéni működésének mezejét.

Ez emelheti a titkár ur jogos öntudatát, de nem emeli az egyesület működési színvonalát. Nekünk a titkár ur szellemi kineveléséből a hirdetésekön kívül egyéb nem jut. De mégis. Egyszer azt tanácsolta, hogy ha nagy a hó, nehogy a vetések kipálljanak alatta, töressék meg a havat juhval, sertéssel, szükség esetén szarvas marhával is. — Olyan felesleges tanács, mintha azt mondaná, a repezét addig kaszálják, míg a hüvelye nem pattogzik, a zabot míg nem repit, a kukoriczát meg akkor törjék le, ha már megérett. Azt hittük, juttat tapasztalatainak tárházából a megyei közönség számára is valamit a helyi lapok útján. — Elhíheti, még a föld népe is nagy érdeklődéssel olvasta volna bármelyikben értekezéseit vagy elmékedéseit. De még azok is, a kik az emlegetett nagy lapoknak

előfizetői vidékünkön. Ott gyujtott mécesest a tudománynak, a hol úgy is villammal világítanak. Hátat fordított természetes olvasó közönségének, hogy szavait az országhoz intezze. — Sugja meg V. Gy. ur benső barátjának a gömörmezei gazdasági egyesületi titkárnak, ezzel nem kellett volna előhozakodni, mert ez azt jelenti: tudok én ha akarok, de kiesiny nekem Gömör vármegye. Tehát azokat az adatokat sem dolgozta fel, a mik az egyesületi működés útján kinálkoztak.

A szellemi működés rovátába ezeknél fogva **O** jegyzendő be az egyesületi „Conduit listába.“

Nézzük az ügyviteli részt.

Vajjon küldött-e valaha valamely társulati tagnak értesítést arról, hogy tagul beiratott, kivált ha az közvetve jelentkezett? küldött-e általában véve az egész titkárkodási ideje alatt jelentkezett új tagok közül csak egynek is alapszabály-példányt, vagy legalább kivonatot? Ilyesmit aligha csinált ugy-e? Ha a beiratkozásnál kötelezett tagsági időtartam lejárt, felhivta-e az illető tagokat időről-időre: szándékoznak-e tovább is megmaradni tagul vagy sem? Ha valamely fontosabb tárgyban vagy érdekesebb kérdésben hozott határozat, tájékozta-e ez iránt az érdeklődő közönséget a megyei lapok útján? Nem. Pedig az ilyenek sem nem az elnökség, sem nem a választmány teendői, hanem a titkáré.

Hirdette a tenyészállatokat, de nem ismertette előnyeiket, vagy esetleges hátrányaikat.

Pedig a mi népünk szereti keresztezés által tenyész állatait nemesíteni. De hát kitől tudja meg, vajjon miért ajánlja az a titkár ur azokat a borzdeszeffü bikabornyukat, legalább írta valamit rólok, hogy egyuttal azt is olvashatnák. Mert a melyik lapban jön a hirdetés, abban jelenhetne meg az ismertetés is a hirdett állatokról. Irjon hát az ő számokra is alkalmilag. A mi egyesületünknek Gömörmezei a működési tere, nem pedig a nagy Magyar birodalom. Maradjon hát itthon, a családi tűzhelynél.

Talán mondanom sem kell, hogy idejének mikénti felhasználásában távolról sincs szándékomban

korlátozni a titkár urat, sőt azt más sem akarja. Irjon azoknak a lapoknak, a melyeknek akar, de az iránt lehet szót emelni, hogy soha itthon folyó ügyekben, itthoni lapoknak egy sort sem ir.

Itt van a nyakunkon az országos kiállítás. A gazdasági egyesület ebben a minőségében akarja képviselni megyénket ottan. Volt ez iránt gyűlés (lásd a miskolczi iparkamara titkárnak jelentését*) a G. K. H. 5-ik sz.-ban) a választmány határozatot is hozott ezelőtt egy teljes hónappal, és mind ennek daczára is egy hang, egy vonás fel nem fedezhető, ami tájékozná a közönséget. Hiszen erről már csak is az itthoni lapokban lehet írni. Vagy talán ez is majd akkor kerül napirendre megint, a mikor már késő lesz. De elég ebből ennyi is.

Tehát az ügyek mikénti viteléről szóló rovatban is alig jegyezhető kedvezőbb calculus a fentebbinél.

Lássuk most már a vádirat legfontosabb, leglényegesebb részét. Azt állítja az író, hogy az egyesületi titkár 1882-ben kidolgozott egy 24 lapnyi munkatervezetet, ami kiadatván egy szűkebb körű bizottságnak elbírálás végett, 10—11 hónap mulva került haza azzal a kijelentéssel, a bizottság nem ér rá tanulmányozni. Szerző máskor is sürgette műve tanulmányoztatását, de az elnapotlatott s feledékenységbe merült.

Én el szoktam járni a választmányi gyűlésekre amint ezt a vádirat szerzője is elismeri. És mégis most hallok vagy olvasok egy ilyen tervezet létezéséről először. Nem azt akarom ezzel mondani, mintha kétségbe vonnám létezését és mindazt, ami róla mondatott. Épen nem. De a tervezet tárgyalásának helyére nézve bizonyára fogalom-zavar forog fenn. Az van ugyanis a vádiratban mondva: jelentést tettem a legközelebbi választmányi gyűlésnek akkor s más alkalomkor is.

Én csak azokat a gyűléseket tartom választmányiaknak, amelyeket az elnökségen és tisztikaron kívül csupán választmányi tagok vannak jelen. Ilyenek pedig csak az egyesület székhelyén Rimaszombatban

*) Ez a titkár úgy látszik, maga jár a feldolgozandó anyag után, és nem az iparkamarától követeli azt. S. Gy.

T Á R C Z A.

LÚCZE ISTVÁN.

1803—1885.

A legszerényebb társadalmi kör is nem ritkán mutat kimagasló alakokat. Csendes, boldogító, közreható munkájuk szelid gyűrűzettel öleli át azon kevesek életét, kiknek ők vezéreik, atyáik.

Magasabb ambíció nélkül is lehet nagygyá, kinek egész élete nemes törekvések és jótettek szakadatlan láncolatát képezi. Egy antik jellemmel szegényebbek vagyunk.

Az oszgyáni ág. ev. egyház jubilált lelkipásztorát vesztette el.

Halála nem volt váratlan, mert hisz' az emberi kor magaslátán állott már és mégis fájdalmas, mint mindenkor, kit szeretünk, ki multja s tisztas aggkoránál fogva kegyeletünk tárgya, ha elveszítjük.

Egyik hiva monda, midőn a magasfekvésű temetőbe kísértük: „Kis iskolás gyermek voltam, mikor a nagytiszteletű urat ide hozták.“ Pedig már unokája ment ott a többi iskolásokkal sorban.

A kishonti esperesség nestora volt, utolsó azok közül, kik egykor a Rima melléknél tudós-társaságot képeztek. Tanuszkodhatnak erről a Solenniák, mert hajh! ekkor volt „parva Saxonia Kishont.“

Életrajzát ezelőtt három évvel közöltük, midőn lelkészségének félszázados jubileumát (1882. okt. 5.) ünnepeltük. Akkor még physicalis ereje, ép kedélye és eleven szelleme tartós ósre mutatott. De a mint a késő őszi napok hirtelen változhatnak, úgy e magas korban is könnyen beállhat a végzetes fordulat. Csakugyan néhány napi gyöngékedés megtörte erejét s jan. 28-án éjjelkor esendesen elhunyt.

Özvegye, kivel 43 évet töltött el a legboldogabb házasságban, Bartholomeidesz Jozéfa s egyetlen leánya

Vilma, Mohay Gyuláné, mely fájdalomában osztoznak a többi megyében elterjedt család nagyszámú tagjai, osztoznak mindnyájan, kik a nemes jellemet tiszteltük. Enyhítse keservüket a közrészvét, hisz' ő is, mint lelkiatya, annyiszor osztozott mások bánatában. Consolator optimus, dulces refrigerium, in fletu solatium.

Ezuttal tehát csak röviden jelezzük, hogy a boldogult Ozdinban (Nógrádmegye) 1803-ban decz. 20-án született. Tanulmányainak befejezése után nevelősködött s 1832-ben hivatalos meg az oszgyáni ev. esperességi nemzeti gymnasiumba igazgató tanárnak. Abban az időben egymaga tanított valamennyi osztályban, pedig még akkor primánusok (bölcseleti osztály) is jártak Oszgyánban. Mily sokoldalú tudományos és paedagogiai képzettség, didaktikai készség kellett ehez, a mai kor embereinek alig lehet fogalma. 1838-ban megvált az iskolától, hogy az ur szöllejeének hű munkása legyen. És 53 éven keresztül egymaga végezte egyházi functióit, még utolsó éveiben sem szorult káplánra.

Temetésén (jan. 31.) közel és távolból megjelentek rokonai, tisztársai, tisztelői, hogy elmondják az utolsó „Isten hozzád“-ot. Egész Oszgyán és vidéke felekezeti különbség nélkül, apraja-nagyja gyűlt össze a tágas szép templomban s kik nem fértek be, annak környékén. A koszorúval fedett ravatal az oltár előtt volt felállítva.

A gyászének elhangzásával Glau Pál rimaszombati lelkész mondott a szöszékről úgy tartalmilag, mint alakilag jeles beszédet az elhunyt fölött: majd Gáber Lajos kokovai lelkész az oltár előtt méltatta az igaz és hű lelkipásztor érdemeit, vigasztaló szavakat intézvén a hátrahagyottakhoz. Erre pályatársai fölvevén a koporsót, a nagy sokaság mind kikísérte az örök nyugalom helyére.

Jó Lúcze bácsi! nagyon elfáradtál, hogy megharcoltad a nemes harezot. Megtérteit Uradhoz, kit annyi hűséggel szolgáltál. Pihenj immár! Szellemed örökjék ez egyház fölött; melynek egész életedet szenteléd.

Nuncquam morieris in pectore nostro!

Ján. 20, 21.

Stb.

Mottó: et cetera.

Három sovány betű — monologizál kedves olvasóm — ugyan mit lehet erről írni? Hjah, kerem alásan ez ugyan három betű így leírva, de kimondva hét, s már ez egymagában elég különös. Hát még a jelentése! Méltán megérdemli, hogy egy fontos órán át gondolkozzunk felette. Sokszor e három sovány betű egyjelentőségű a kétségbeeséssel meg a hétig tartó szomorúsággal. Annyi édes ábránd, annyi sok szép remény fekszik benne, hogy igazán mindenik vonása ábrándnak és reménynek sirja. Nem hiszi szives olvasóm? Bebizonyítom.

Apropos épen farsang van! A „bájos nagysám“ bálba készül, először életében. Illatos kenőcsök, rizspor, parfüm, szalag, csipke. — Isten tudná még mi szükséges az elegantiához — ott hevernek mind bájos rendtelenségben a toilette asztalon. A nagysám szive úgy remeg, mikor az utolsó csokrot helyreigazítva, bele pillant mosolygó arczczal a tükörbe, s lágyan susogja: „menjünk mama.“ A nagysám kitünően mulat, s azzal a megnyugtató, s büszke öntudattal távozik el, hogy első fellépésével meghódította a világot. (Boldog Semiramis!)

Más napra kelve a lap hozza a bál referátát. Lázás izgatottsággal veszi elő. Nevét keresi a felsorolt hölgyek sorában. Tán épen az első? Szeme végig fut a sorokon, ajkai remegnek, s aztán — — kiesik az újság kezéből, s megerednek hollófelete szemének gyöngy könnyei. Az a goromba referens, miután egy pár hölgyet a jelen voltak közül névszerint megemlített, ezt az udvariatlan három betűt csapta a végére: „stb.“ És ezért a három betűért képes a bájos nagysám egy hétig szomorkodni, s a boldogtalan reportert örökre meggyűlölni. Hát hiszen valami is az! Mert ugyan mondja meg valaki, hogy lehet kinézni abból a három sovány betűből egy sereg szép hölgyet? A bájos nagysám egy hét mulva megkísérti az elemzést illetésképen: az s betű én vagyok, a t? ahá igaz, neki sincs itt a neve. — Tinkó Miezi, — a b Kárász Malvin. De hát akkor Karó Biri. Nünü Tini meg Bokros Boriska hol marad? Pedig ez mind ott volt személyiség! Elvégre is összetépi az egész lapot, kiirt szívéből a bűnös referens iránt minden rokonindulatot, s megfogadja, hogy nem megy

tarthatók ahol vagy annak területén a titkárnak is lakni kellene okvetlenül. A többi közgyűlés. Ha a titkár ur Tornallyán szorgalmazta ügyét, akkor közgyűlés, nem pedig a választmány elé vitte azt. De ha annyira szíven viselte az ügyet, miért nem nyert meg támogatóul néhány olyan tagot, a kiknek a segítségével célt ért volna. Ha használható az a tervezet, napvilágra kell hozni, ha gyarló, ne szolgáljon takaródezől.

Ki hát a hibás a tervelteleség vádjában? Az aki a tervet rejtve tartja.

Tegyen jelentést a választmánynak, — de ne a közgyűlésnek — és bizom benne, akad két-három olyan egyesületi tag, akik pár hónap alatt át fogják tanulmányozni jegyzetekkel kísérvé, ha életrevaló, de nem lesz idejük a tanulmányozásra ha be nem válik.

A titkár ur pedig ne játsza a haragvó Achilles szerepét, aki sátrába vonulva duzzog a léha görög hadra, fenséges andalgásba sülyedve. Mozogjon, sűröngjön, tegyen annyit amennyi kitelik tőle, mert siker esetén az övé az anyagi haszon, őt jutalmazza a miniszter is. Tehát még sem olyan egészen csekély állás az a titkári, mint ahogy V. Gy. állítja.

Abban pedig teljesen igaza van az „Észrevétel“ írójának, hogy a választmányi tagok indolenciája minden fogalmat felül halad. A legutóbbi — már fentebb jelzett — választmányi ülésben elnök- és titkáron kívül öt tag volt jelen. 2 sajtóvölgyi, 3 rimavölgyi.

Ha ez így tart, leghelyesebb lesz a drága és különösen céltalan titkári állomást megszüntetni, helyébe valamelyik fiatal, erélyes rimaszombati ügyvédet mérsékelt évdij mellett mint társulati jegyzőt — bizonyos megállapítandó módozat szerint pedig mint társulati ügyvédet biztosítani.

Ezzel kettős cél lesz elérve: mit sem szenvedvén miatta az egyesületi munkásság, a jövedelem is biztosabban fog befolyjni.

Ha a titkár tartás fényűzése újra beköszönt és valóban is lesz rá szükség: akkor a fizetés kiadása se fog olyan keserves kinokat okozni a szegény pénztárnoknak.

Kelt Jánosiban, 1885. febr. 5.

Sárközy Gyula.

Egy emlékoszlop a mely évről-évre magasabbra nő.

Egyiptom királyainak volt az szokásban, hogy már életökben emeltettek magoknak emléket, égbe nyúló gúlákat. A munka kezdődött a trónaléppel s befejeztetett a halállal. Nekünk is van egy gúla építőnk, de az ő alkotása egészen elüt a zsarnok Faraók kinoszlopaitól. Az ily építéshez keserű emlékek, ezrek átok-kialtása van tapadva. — És hiába állnak azok az óriás alkotmányok, nem lelkesülni, csak szárazon tudunk feleltök, minden egyes darab körül a rabszolgáság lidérenyomását juttatja eszünkbe.

Az a gúla, melyről szólni kívánok, a szabad szeretet műve; egyes köveit a közmívelődés iránti meleg érzés, egyházas buzgóság, tevékenység és áldozatkészség képezik. Volt már szerencsém e lapok hasábjain pusztán egyszerűséggel méltatni Sárközy Gyula urnak, a jánosii ref. egyház lelkes gondnokának nagy érdemeit. Egy gúla, egy emlékoszlop telt ki azokból már eddigel is. — E gúla az ő maga hordott minden egyes követ. Ha nem áldozott volna is annyit az iskolára, mint a mennyit áldozott, ha csupán azon érdemeit vetnők is mérlegbe, a melyeket az iskolaépítésnél s azóta szerzett szorgos utánnézésével, a nevelésügy, az egyház jóléti iránti foly-

többé a balba (persze fogadását a legelső alkalommal megszegi.) Azért a 3 fatális betűért!

Az örökké éhes drámaíró akadémiái pályá kérdé- sen dolgozik. Alkajait a hazai történelem kitünőbb szereplői képezik. A jellemfestés nagyszerű, a compositio lélektani alapokon nyugszik, szövevényes, de könnyen érthető, a stylus anyagi bajzengzetű, — a scenák remek (legalább maga így hiszi és váltja.) A határidő elközelg, a felséges dráma repül a titkári hivatalhoz, s pár nap múlva a lapok közlik a beérkezett művek címzeit. A nagyreményű drámaíró aggódva szemléli a 100 aranyos jutalomra praedestinált mű címét, s im mielőtt megtalálna, utját állja ez a kétségbejött három betű: „stb.“ (az akadémiánál mai napság ilyen kétség és gyanus betűkkel dolgoznak.) Már kérem ilyen körülmények között ugyan ki ne esnék kétségbe az ő világ rászóló műve felett! költő, drámaíró, philosophus iszonyu „drukk“ok között várja a döntő perczet, (mert hiszen a mű után tudakozódni egy kicsit restes dolog.) Nagy a remény, a „stb.“ alatt rettenetes sok munka elfér, ki is okoskodja drámaírónk, hogy az övé képezi az s-nek a felső részét. — Boldog ábránd, beh nem seká tartasz! A nyertes munka közölve van, s ez által a 100 aranyos remény szétfoszlik. — a drámaíró tovább éhezik. No ugyan ki az oka ennek!? Nyilván az a három betű! Mert minek nyelte el az ő nagyszabású művét eziméstől, jellegstül együtt, s mi több, még gyönyörű hangzásu nevével egyetlenben? Lám, lám mennyi bajnak forrása az a „stb.“

De van jó tulajdonsága is. Az országgyűlési képviselő szónokol és döntő érvei közül csak egy pár jut eszébe. — nemde ott van kiségitő gyanánt az a három betű: „stb.“ Ebbe aztán már egy sereg láthatatlan argumentum belebujhatik. Aztán pl. Abszi (ismerik olvasóim ezt az urat) colloquál, a törvényparagaphusok, mint nekik kedvezőtlen talajt, elhagyják fejét. Ugyan mit csinál? Rávágja merészen, hogy „stb.“ Minek utánna pedig én is kifogytam immár a gondolatokból, nem tehetek okosabbat, mint ide írom e cikkek végére: (Süsse ki a a nyájas olvasó, mit rejt magába) „stb.“? **Adolescens.**

tonos érdeklődésével, az igazság mérő serpenyőjén okvetlen lenyomná 10 presbyterium buzgóságát.

Most egy újabb nehéz követ tett a már különben is magas gúlára. Megvetette alapját a már nélkülözhetlenné vált segéd tanítósnak és pedig nagy összeggel, 500 frttal. Mikor kezemhez vettem s átvastam az alapító levelet, valamit éreztem abból, amit Ilés érzett a Horeb hegyén, midőn az ur lelke általment rajta, szelid, esendes szellő alakjában. És ő eltakarta arezát!

Mig ilyen nemes lelkek találkoznak a társadalomban, nincs okunk elesügedni a protestantismus jövője felett. Az alapítvány a jánosii egyház tulajdona ugyan, de az a feletti örömeben részt vesz velünk minden igazán művelt ember.

A monumentum, az alapítólevél beszélni fog magáért; mi hálás köszönetünket jegyezzük fel rá s kívánjuk, hogy a lelkes építő sokáig gyönyörködhesse alkotásaiban, s különösen, hogy az az intézmény, melyhez ő tette le az alapkövet, minél előbb egészen kiépüljön, s ő, ki az első kalapácsütést megtette, tehesse fel rá a befejező koszorut is.

Az alapítólevél im a következő:

„Sajnálattal tapasztaltam azt, hogy a jánosii ref. népiskolában rendszeresítendő segédtanítói fizetés előállítására iránt a kellő lépések megtételével késlekednek mindazok, a kiknek legszentebb kötelességük lenne a nevezett célra áldozatot hozni. A jelenlegi állapot az iskolában ki nem elégítő, sőt tarthatatlan. Egy ember, ha hosszú időn át akarja minden erejét megfeszítve VI. osztályba beosztott 80—90 gyermek tanítását és részben nevelését is vezetni, azt csak phisicai erejének rovására, esetleg pedig annak teljes kimerülésével teheti meg. Már pedig kétségtelen az, hogy ha a helybeli viszonyok között a tanító a jelenben kötelező tantervet, — annak igen nagy tananyagot magába foglaló terjedelménél fogva — nem a könyv nélküli tanulásra helyezve a fösulyt, hanem az értelem kiművelésére, mint a hogy kell, obajlja kimeríteni, könnyen megeshet az, hogy ő merül ki hamarabb és igyekezetének áldozatául esik idő előtt. Megosztott munka, megosztott fáradság, elviselhetőbbé teszi a terhet.

Az elmondottakból kifolyólag szükséges tehát egy segédtanítói fizetés rendszeresítése. Ennek a létesítéséhez hozzájárulandó, ajánlok fel a jánosii ev. ref. egyháznak alapítványképen 500 azaz ötszáz frtot folyó értékben, oly módon, hogy annak évi 6% kamatai a segédtanító évi fizetéséhez hozzászámítatván, a meghatározott célra fordíttassanak.

Mint alapítvány azonban mindenkor a jánosii ev. ref. anyae gyház örökös tulajdona marad, a kamatok pedig csakis mint ref. felekezeti iskolának szolgáltatandók ki.

Addig pedig, mig a cél (a segédtanítói fizetés rendszeresítése) elérve nem lesz, a jelenlegi tanító, de csakis ő, nem egyszermind utódja is, lesz feljogosítva az évi 30 azaz harmincz frt kamatot élvezni, félévi részletekben a vizsgák alkalmával.

Ha az évi kamatok kiadhatók nem lennének, akkor azok valamely pénztintézetnél tőkésítendők miadaddig, mig olyan tökévé nem növekedik az alapítvánnyal együtt, hogy annak kamataiból legalább is egy s. tanítói fizetés kitelik.

Ha bekövetkeznék az az eset, hogy a mostani felekezeti iskola államivá válnék, akkor a kamatok az ev. ref. anyae gyház épületeinek — de csak mint ilyeneknek — a fenntartására lesznek fordítandók.

Az alapítványi összeg a mai napon készpénzben az egyház pénztárába befizettetett.

Kelt Jánosiban, 1885. febr. hó 1-ső napján.

Sárközy Gyula s. k.“

Közli: Ruzskai Gyula.

Levelezések.

Budapest, 1885. febr. 5.

Az írói segély-alap javára a f. év január 2-án sorsjátékot rendeztek, gyönyörű nyeremény-tárgyakban válogathatott magának az ember egy dorottya-utcazi kirakat nagy üvegtáblája előtt, kérkedve állította össze F u c h s bankár s az arra járó nép sietett a sorsjegyeket megvenni, annál is inkább, mert a hírlapok egymás után regisztráltak, hogy ez meg amaz százként hozott magának belőle.

Az ötezer forintos főnyereményt sikerült egy furfangos csalónak idejekorán elhdegeníteni. Semmit egyebet nem tett, minthogy a sorsjegy egyik számából a 6-ból egy zérust rögtönzött s valamely málszájra hordárral odavezettette magát, az összeget átvette és F i s c h e r J ó z s e f névvel nyugtatványozta.

Pár nap múlva az igazi nyerő bizonyos L a m p e c z k y nevű galicziai ur is jelentette magát, azonban a bank-üzlet sajnálattal volt kénytelen kijelenteni, hogy biz' azt már egyszer felvették, s a család kiderülvén, a sajátjából volt kénytelen az egész ötezer forintnyi összeget megtéríteni.

A mai lapokban áll, hogy a furfangos csalót S t u b n y á n fogták el.

Egy vidéki lap olvasó közönsége ebből az egy esetből is láthatja, hogy mi minden történhetik itt, majd ha a tavaszon az országos kiállítás megnyitják, a melyre annyi bel- és küllöldi vendég tölt össze?

Vajudik is egyre a fővárosi rendőrség szervezésének ügye, a mely csak a Thaisz Elek felmentésével és az új főkapitány kinevezetésével leend betetőzve.

Eddig leginkább T a l l i á n B é l á t (K o r m o s B é l á t) emlegették, a mai hírek szerint T ö r ö k J á n o s - n a k, a temesvári polgármesternek volna legtöbb kilátása. Hogy e választás szerencsés-e, azt előre nem lehet tudni, azonban azt igen, hogy a gátra olyan ember szükséges, a ki tanulni akar, tehát nem bevégzett nagyság, mert a rendészeti politika tudomány óriási dimenziókban nőtt csak egy évtized óta is, mikor még a nemzetközi bandák szerepléséről nem is beszélt senki. A magyar főváros viszonyai e tekintetben is sajátságosak, a melyeket nem lehet egyetlenvilágváros viszonyaival sem összehasonlítani.

Itt sok érdekes téma nyílnék állításomat moral-statisztikai adatonkal illusztrálni, minthogy azonban levelem számára a tér korlátozva van s a számok illusziusnak, fenntartom magamnak erre adandó alkalommal visszatérni.*)

A lakás-viszonyokat illetőleg több helyen bér-főlemelés történt, bár ugy veszzük észre, kisebb mértékben mint a mult év-penyegében. Ma egy ismeretes ügyvédnek J e r i k o g l u

*) Bizonyosra vesszük.

Szerk.

G y ö r g y n e k a gyászjelentését szögezték ki a rácz-templom kapujára, mint mondják: házbértartozása miatt lőtte föbe magát 62 éves korában.

A lakások Budán sem olcsóbbak s ha akad is egy-kettő valahol a juh-szélén, de olyan is az, akár soha ki ne maradjon az orvos a házból, rá költethi az ember a házbér-külbözetet a lánchidra, meg a patikára.

Azért itt igen sok család a nyári lakásokra gondol. A főváros környéke minden oldalról hirdeti már most az egyhárom szobából álló nyári lakásokat, a hova különösen a magyar állam-vasutakon potom áron lehet bérleti jegyekhez jutni. Csak a szegény iskolás gyermekek sanylik meg, a kiken a helybeli kényszerhelyzet miatt elköltöző szülők érdekeit nem tekintve — nem könyörölnek a professor urak, hanem buktatnak sorra kényők-kedvők szerint, hisz ugys van már tanult ember az országban elég.

Az ókorban is azzal büntette meg a hóditó a rabszolgát népet, hogy kizárta az iskolából s ha ellenséggel nem állunk szemközt, hát büntessük saját magunkat. Azért dalolta hát Vörösmarty: A béke vészesebb, melyet vág álnok népeken, gyógyíthatlan a seb!

r. l.

F.-Balog, 1885. február 2.

T. Szerkesztő ur!*) Becces lapja idei 4-ik számában, „Balogvölgyi“ jóakaró atyámfia, kezetteljes irmodorában halált sohajt az egék Urához a feletti örömeiben, hogy a „kanyaró“ nem szedi már áldozatait, azután didaktikai hangon neki bocsájt egy szellemundnak képzelt értekezést a felekezeti iskolaszék jog- s hatásköre felett; s ráadásul igénytelen személyem hivatalos működése ellen fordul.

E levél polemikus válasz akart lenni „Valakinek“ mult év december 3-iki közleményére, mely közleményben ezen „Valaki“ hivatalos működése felől elismerőleg nyilatkozott.

Az egyiktől nem kértem a dicséretet, s a másiktól nem vártam a támadást.

Engedje meg t. Szerkesztő ur. — s ezt lovagias érzületétől elvárom, hogy a küzdők közé szorult helyzetemből kilépve, védő állásban parrirrozhasam a felem irányzott vágásokat. Ha a helyet adott a támadásnak, kell hogy tért és alkalmat nyujtson a védelemnek is.

Tény, hogy Balogon és Meleghegyen a kanyaró megszünt, de sajnosan tapasztalom, hogy Pádárban fellépett, illetve folyton tart a „literománia.“

Hogy vajjon mit szolt arra a felekezeti iskolaszék, hogy a felekezeti iskolát a községi bíróság utján bezárattam? Hat azt én nem tudhatom; de ha tagjai nem incarnátus hyper orthodoxok, be kell látniok, hogy a „kanyaró“ felekezeten kívüli nagy hatalmasság lévén, midőn megtámad valakit, nem kérdezi az iskolaszék elnökétől: ki milyen hitvallást követ; s az egészségügyi rendőri szabályok nem ismernek felekezeti iskolaszéket, hanem csak közigazgatási meg rendőri hatóságot.

Bűnbánólag beismerem azon óriási mulasztásomat, hogy orvosrendőri intézkedéseimnek nem a pádári iskolaszék egyedül irányadó kalendáriumához tartottam magam, midőn 8 napra bezárattván az iskolát, a végső határnapot nem köznapra eszeltem ki. De hát én azt gondolom, — s „Balogvölgyi“ nem tudja? — hogy a gyermekek vasárnap is összehozták jönni az iskolában, s onnan mennek csapatostól a templomba?

Nincs kifogásom az ellen, ha levélíró halát mond a rimaszombati orvos uraknak, habár intentioja discreditalásomra irányul, azonban az igazság érdekében ki kell jelentenem, hogy ezen általam igen tisztelt orvos urak idevaló kirándulásai nagyon ritkák.

Nem térek el a valóságtól, ha állítom, hogy átlag véve, 3—4 hónapra esik egy-egy kirándulás ide a felső Balogvölgyre a rimaszombati összes orvosi karból. Ebből következtetve, nem valami nagy lehet azon receptek száma, melyek innen a rimaszombati gyógytárakba vitetnek.

Különben ha ugy volna is, miként levelező állítja, azt megakadályozni nem lehetne még ha dr. Korányi Frigyes vagy Kováts Józsefnek neveznék is a balogi körorvost. Bízalom dolga az egész. A beteg sorra járja az orvosokat; a rimaszombati publikum betegét is ellátogatnak néha Budapestre, s onnan rendelnek orvosságot a nélkül, hogy ez a vidéki orvosi kar jó híret s tekintélyét csorbitaná, s a gyógyszereszek panaszkodnának.

Megnyugtatóására „Balogvölgyi“ atyámfiának, statisztikai adatokkal szolgálhatok a balogi orvosi kör területén általam 3 hónap alatt irt recipiek számáról, mert naplót vezetek azokról.

A legközelebb mult november, december és január hónapokban 1376, tehát havonként majdnem 500 orvosi rendelvény került ki kezemből a betegek számára. Hogy mennyi jutott ebből a balogi patikába, nem tudhatom, nem ellenőriztem hol szerzi be a beteg az orvosságot. Mindenki ott vásárol a hol tetszik, a hol olcsóbbnak gondolja. A hivatalos ár-szabály dacára a concurrentia itt is érvényesíti hatalmát.

Fentebbiekkel célozom volt kimutatni, hogy a balogi patika ajtajának esengetyűje nem fagyott be, nagyon is koptatják.

Egy szerény kérdéssel fordulok levelező atyámfiához: pozitív tényekként hogyan merészkedik olvasni a nyilvánosság elé találni, miről közvetlen tudomása nincs? Mert hisz ösmerem ki ő, tudom, hogy lakát nagy ritkán hagyja el, s mindazokról miket személyemre s hivatáskörömrre vonatkozólag felhozott, másoktól nyert hamis információt. Mások ugratták a vitába.

Ennek terminus technikus: felültetés. S érzéki szótárában megtalálja-e a szó jelentését? Ha igen, jövőre köve fog hinni a komáknak kik jégre vitték, s csabításakra eldeklamálhatja nekik, — ha ugyan megértik:

Timeo Danaos et dona ferentes“ stb.

Háládatlan dolog mások számára kikaparni a gesztenyét a parázsból.

A levél többi része nem érdekel — arra nem reflektálok. Legkitünőbbben sikerült a három utolsó pontban foglalt — galimathesz; ennek megmagyarázását a tisztelt szerkesztőségre bízom.

*) Némi kihagyással adjuk e levelet, kijelentve azonban, hogy módorát magunkévá nem tehetjük, egy részt azért, mert az orvos ur által hivatkozott két levélben egyetlen szót sem találunk, mely sérelmet rejtene magában, — más részt mivel szerény lapunkat nem engedhetjük át egynek ellen intezett éles kifakadások szünterül. Közállapotok megbíralásához ugy, mint a helytelen adatok megozafolásához mindenkinek joga van, de „Fortiter in re svaiviter in modo.“ Különben a fenforgó ügyet e helyen végleg elintéztnek nyilvánítjuk.

Szerk.

Mielőtt én is kimondanám az „Ámen“-t nem fojthatok el magamban egy intést. s ez az: mindnyájunknak van mit söpörni otthon. „Balogvolgyi“-nek úgy mint nekem, ne háborogassuk egy a mászt ne feszkelődjünk, ha jól van dolgunk. Különösen támadóknak hivatásával nem főr össze felizgatni a szenvedélyeket, szítani az ellenségeskedést, s provokálni a bosszút, az elégtételt. Kezeibe nem vivő kard, hanem hymnarium való.

A kinek baja van velem, lépjen fel nyíltan önértetesen ellenem; ha rosszat cselelt szem, vagy mulasztást követek el, vádoljon be, de ne huzdoljon a nyilvánosság elé. — Ez nem férfias dolog. — Tisztelettel a f.-balogi körorvos.

A farsang.

A korcsolya-bál.

Jég-korszakot élünk. — Jéggel csinálunk a roszból jót, a jóból roszat. A betegséget, a mely melegedést, lázt tüntet fel, jéggel gyógyítja az orvos. — Az egymás iránti jóindulatot, meleg érzelmet igyekszik az emberiség hideggé tenni önmagában, s akkor érzi jól magát, ha már elég fagyos az érzelme mások iránt. — Szemünknek, száznknak, szívünknek kezd csak az tetszeni, a mi jegezesítve van. — Nem régeből olvastam egy műkertes könyvében, hogy a virágot friss állapotban úgy lehet eltartani, ha vékony jégretegét engedünk rá fagygni; azt pedig Jókai regényéből ismerjük, hogy ott északon a jégpáncél közé befagyva nem rég találtatott meg az embervilág első menyasszonya. — Szánk izét is az elégti ki legjobban, a mikor a gyümölcs jegezesítve — cukrásznyelven kandirozva — van. Szívünknek is több melegegedést, nyugalmat biztosít a hidegség, — minek mai világban melegen érezni — sok, nagyon sok kellemetlenséget okozott már a forró érzelm, akár baráti, akár szerelmi viszonyban; többször megbántuk azt, hogy valakit: barátot, ideált szerettünk, mint azt, hogy közömbösök, hidegek voltunk.

Ime tartósabb a plüskái világ, az érzelmi világ is ha be van jegezesítve. Mert a jégreteg erős páncél a külső behatások ellen, az enyészet ellen.

Ilyen indokokból nem tarthaták előbb a korcsolya bált se, mert amint ama műkertes virágának idő kell, a mi eléggé bevonja a jéglemezt: így a nők se engedhették hamarabb megtartani a korcsolya bált, míg azt nem érezték, hogy most már eléggé be van vonva a szívük avval a páncélzott alkotó jégrettéggel. Ez aztán január 31-re eléggé előhaladott minőségben volt — bátran lehetett bál, biztosítva érezték magukat a szívnetani felmelegedés ellen.

Mikor a bál kezdete előtt meggyújtották a gyertyákat — azok a gyertyák olyan hidegen égtek s úgy néztek ki, hogy jégcsapokból voltak; mikor a rendezőség beparancsolta a cigányt a terembe, úgy néztek ki, mint mikor eskimók fókákat hajtanak. Ugy, hogy én is akkor menvén a terembe — elhűlve, hűledezve azon aggodalmannak adtam kifejezést, hogy no hiszen lesz itt fagyos hangulat, meg fagyos szív.

A hideg érzelme, hideg gondolatok közt egyszer csak kellemes melegség kezd áramlani befelé a terembe kívülről a bejáratról — megjelentek a nők; kellemes nyajasságával, szeretetre méltóságával és valóban méltósággal megérkeztek a bál kedves haziaszonya Farkas Abrahánné, vele és körötte egy földi csilágképlet asszonyok s lányok. Arasztván maguk körül olyan sugárzó kellemet, mint mikor a sötét éjben feltűnik a legdelibb csilágcsoport, levén a déli csilágcsoportnak tulajdonsága világítás is, melegítés is. At is változott a rendezőség egyszerre mint a villany-delejség érintésére fókahajót eszkimókból borszesz légmérőnek, a melyben tudniillik egy perc alatt magasan szokell a borszesz (ember értelemben a vér) a melegség rásugárzása folytán. Ennyi szeretetreméltóság, ennyi kellemesség és kedély tehát már biztos a bálban, de hát vajjon a többiek minő hidegséggel érkeznek meg? Csálódtak a nők a számításaikban, hiába hitgették magukat otthon azzal, hogy jéghidegek maradnak a bálban, mert olyan uton, a melyen már meleg sugár haladt végig, a bálanya és környezetének szeretetre méltósága, olyan uton nem lehet jégpáncéllal áthaladni, — a terem előszobájáig csak eljöhettek hideg hangulattal, s szívükben a bejegezesített virággal de ott a terem előszobájának dugába dől minden merevségi hajlandóság, elolvadt a jégkéreg, úgy hogy abban az előszobában valóságos északi hideg lett a sok leolvadt szívjéglemezből, a rend közegei ott jégbálványokká fagytak, lefagyott a nyelvük, így kellett borral felöntözni, a pénztárnoknak a keze déresített lett, úgy kellett aztán bankóval kiengesztelni, mint a növényt szokták kiengesztelni hideg vízzel mikor a fagy rácsap. Mert igen okos doctor volt az, a ki kitalálta, hogy a kéz fagyát felmelegíti a bankó — a jó czél érdekében az egylet javára. Egy kevés hidegség beáradt még a terembe is az előszobából, azért volt a teremben egy kissé hidegebb a levegő mint máskor szokott.

Meleg érzelm, kellemes áradat, hevült kedv közepett kezdődött meg a tánc, bár eleintén csak a férfiakon látszott a felmelegedés, — de hisz ez természetes is — mert annyi szép, s kellemes nő megjelenése, szemsugárzása vidítólag hat a férfiakra; nem is gyakorolhatnak férfiak olyan vonzerót a nőkre, mint a nők a férfiakra; de lenne csak olyan sugárzó szemük, kellemes megjelenésük a férfiaknak, egyszóval lenne csak a férfi olyan kecses jelenség mint a nő. — akkor hja csak hogy akkor is az kellene, hogy a nők meg olyan nehéz lovasság kinézésű vagyis schwere gallerie kinézésűek legyenek mint mi vagyunk a férfiak. Nem volna az észak hona örök jégvilág, ha ok ott laknának, kivált azok s olyanok, a kik ezen a bálon részt vettek.

De ne tudományoskodjunk — mert kezdődik a tánc. Csárdás tánc az első a magyar mulatságban. Természetesen, mert ez mutatja ki legjobban a tánczó egyéniségnek a hangulatát, az ügyességét, a kellemességét. Nem is tánczolhat csárdás táncot semmiféle más nemzet, miután nem tudná kifejezni azt a szemet gyönyörködtető, főt mámorosító érzelmeket hevitő kecses mozgást: a mi a magyar tánchoz kell. Azért aztán olyan a magyar mulatság mindjárt az elején is, mintha régóta tartana, mert az első táncban egyszerre felvidul a táncos szívével, szemével. A paradicsomot rosszul értelmezik azok, a kik azt hiszik, hogy egy nagy kert, meg egy ember és egy asszony képezte a paradicsomot. Mert a paradicsom a bálterem, és pedig magyar táncot járó párokkal. Nem is virágos kert a bál a mint sokan mondogatták szóval és pennával régidőtől fogva, nem is mondom tehát hogy virágok a nők: hanem az felel meg a valóságnak, ha azt mondom, hogy a tánczólok csoportja egy bűvös csoport az a kör, a melyben

tánczolnak egy bűvös kör, a mely körnek a szélén a kik ott állottunk, mint a kert kerítése gyanánt a csalán és komló, a kik ott állottunk, még a mi csalán és komló természetünk is felvillanyozódott a tánczörből kiesapó bűvös áramlattól, s szinte sodrott bennünket a vágy a tánczba mint a katangkóról a mezőn a szél, — mert láttam azokon a férfiakon a kik a kör kerítését képezték — csalánok, komlók, hogy nagy tánczhajlandósága van mindeniknek, — tánczolni is csak azért nem tánczolhat, mert nincs annyi tánczosnő, nem mondom aztán, hogy nem azért nem tánczolt némely férfi, mivel az ideálja fenn volt a karzaton.

Nagyon bajos dolog az a férfira, ha a nők megoszolva: a teremben egy rész a táncz helyen, más a karzaton van, — nem tudja az ember, hogy hova nézzen; fel is, le is örömet nézeget; így érzi egy férfi napok mulva is, hogy rángatózik a feje, mintha fel nézne és ismét lejjebb nézne, s ez azért van mert a bálban megszokta a nyaka a karzatra nézést és ismét a tánczterembe nézést, alig is fog elmúlni a baja, mondta neki egy okos orvos, mindaddig míg el nem vesz valakit vagy a karzatiak vagy a tánczólok közül.

Folyt a táncz javaiban, tánczoltak magyar tánczot, nem magyar tánczot, mindenféle tánczot; ha már egyszer jókedvre gyultak, akkor nem sokat válogattak a tánczemekekben. Hogyne tánczoltak volna minden bölcselkedés nélkül, hiszen olyan tánczósók voltak ott, hogy a férfiak elállott az össze, de annál sebesebben lüktetett a vére. — Nekünk a nézőknek a nézéstől úgy kitágult a szemlenségek, hogy tudja az isten mikor áll helyre, hálistennek. — Az én szemem még most is fénylik, a nyira beleszedtem a nézéssel a tánczosnők alakját, — az én szemem tehát most olyan kerek (de nem ám olyan kerek, hogy a mennyt lát annyit szeret), hanem olyan kerek, mint a kék ég, mert benne vannak a csillagok, a tánczosnők egyéniségei. Ime csak nézem a papírost s a szemből kiviláglanak a következők: Benkovic Vilma, Brones Anna, Csider Gizella, Czikora Anna, Fábry Aranka, Farkas Erzsike, Glósz Mariska, Hamvay Erzsike és Mariska, Létassy Anna, Okolicsányi Anna és Gizella, Süteő Ilona és Mariska, Szabó Erzsike, Tibély Etelka, Török Ilona és Klemmá, Vajda Ilona kisasszonyok; továbbá Beliczky Viktorné, Dráskóczy Laciné, Institöriz Endréné, Kubinyi Adorné, Liszka Józsefné, Löcherer Tamásné, Strausz Józsefné, Szentmiklóssyiné Kubinyi Emma, Törköly Józsefné urnök, mindannyian tánczosnők. — A tánczteremben lent voltak a tánczosnőkön kívül (a háziasszonyok a nevét itt már nem említem, hanem elismerést irdok ide részére az egész közönségtől.) — Bakó Istvánné, Baksay Istvánné, Benkovic Pálné, Csider Antalné, Czikora Jánosné, Fábry Jánosné, Glósz Norbertné, Hamvay Zoltánné, Kaltenmark Károlyné, Kubinyi Aladárné, Létassy Alajosné, Samárjay Jánosné, Szabó Mihályné, Tibély Zsigmondné urnök. — Azt méltóztassanak itt megjegyezni, hogy a nem tánczó urnök nevei nem a szememből, hanem az eszemből világlottak ide a papírosra, mert mégis csak van egy kis fögönyság az eszemben is.

A karzati fögönység gyönyörködött a tánczban és gyönyörködött mindnyáján a karzati közönségben, mert ott voltak: Adorján Rózsa, Baksay Matild, Lovesányi Etelka, Madarassy Vilke, Marton Mariska, Lenke, Anna kisasszonyok és Bornemissza Lászlóné, Hámos Aladárné, Hámos Zoltánné, Lányi Bertalané, Madarassy Dezsóné, Marton Rudolfné, Medvezky Sándorné, Molnár Lajosné, Potoczky Kálmánné, Ragályi Gézné, Szabó Samunné urnök.

Igy hát szép is volt, jó is volt a bál. Hanem hát rosz semmi se lett volna? De igenis! rosz volt az, hogy az az éjszaka oly rövid volt, az is rosz volt, hogy az ételek italok nem jők voltak. — no de kellett lenni valami nem jónak is.

Bál után a tánczólok kimentek a jégre s az lett belőle, hogy a jég akkor elolvadt nemcsak a jégpályán, de egyebütt is. — minek is volt az kimenni, hiszen annyi forró érzelmel elolvastán az a társaság a jégtengert is. — még pedig úgy felengedt akkor attól a hideg, hogy mai napig se birt megfagni. No de az ifjusági bál előtt még meg fog fagnyi, de meg is kell, hogy tudjon attól a báltól ismét felengedni.

A rimaszombati iparos segédek közelebb mult vasárnap tánczvizgalmat egyike volt — úgynevezett polgári — báljaink legsikerültebbikének. Ezt igazolta az abban résztvett szép számú közönség osztatlan tetszésnyilatkozata is, melyre a nevezett egylet annál inkább büszke lehet, mert a kedvezőtlen körülmények miatt alig számíthatott anyagilag is oly váratlan eredményre, minőt a „nyilvános számadás“ felmutat. E vizgalmot egyebkent az öltözékek keresetlen díszé, a vendégek otthonias jó kedve, általában családias jelleme által is emlékeztessé vált, s részünkről csak azt ohajtjuk, hogy most szerzett jó hírét mindig megörizze. — A vizgadó között ott láttuk a leányok közül: Antal Juliska, Amtzhauser Erzsike, (Pútnok) Boiros Milka, Biró Juliska, Benko Erzsike, Benyo Anna, Burszky Etelka, Dideczky Gizella, Fóris Ilonka, Fülecz Erzsike, Galanda Mariska, Hubay Juliska, Höbert Fáni, Jakovecz Mariska, Kollár Erzi, Kujnis Margit, Komjáthy Erzi, Komjáthy Irma (Aszód), Lőkös nővérek, Lipsey Mariska, Molnár Juliska, Majorossy Pirocska, Ósvald Mariska, Podhraczky Zsuzsika, Palkovics Juliska, Szénássy Mariska, Szabó Anna, Szabó Rózsa, Szűcs Erzsike, Szalontay Erzsike, Szalontay Emma, Szentpétery Mariska, Teleky nővérek, Tanda Mariska, Turay Mariska kisasszonyokat; továbbá Adám Lajosné, Antal Györgyné, Amtzhauser Alajosné, Benko Jánosné, Burszky Samunné, Bódy Istvánné, Gecs Istvánné, Gondkeovich Ferenczné, Hollóssy Józsefné, Lipsey Józsefné, Majorossy Rudolfné, Molnár Pálné, Pál Andrásné, Stolez Zsigmondné, ifj. Szabó Józsefné, Spuriusz Józsefné, Sipos Jánosné, Salamon Mihályné, Szöllösy Istvánné, özv. Szénássy Jánosné, Szalontay Sámuelné, Tarján Jánosné, asszonyokat, s még többeket is, kiket az ifjusági méltán számított kedves vendégei közé, s kiknek nevét csak bálit tudósítónk feledékenységé miatt nincs alkalmunk itt felsorolhatni.

Tamásfalán f. évi febr. hó 1-én tartá tánczvizgalmát a tamásfali ág. ev. éneklő kar. A tánczmulatság igen népes volt, jelen volt azon a tótajku, de magyar érzelmű Tamásfala közönségének színe-java; nemkülönbön a rimaszombati ev. egyház derék lelkeséje és az egyházi előjáróság számos tagja is részt vett ezen gyönyörű népünnepélyen, hogy együtt örvendhessen „a derék tótajku magyarokkal.“ Tánczmulatság közben a jeles énekar — melynek vezére Sztromok Sámuel — a „Szózat“, „Hymnus“, „Honfidal“ és „Kossuth bucsuja“ című hazafias dalokkal gyönyörködteté az egybegyűlt nagyszámú közönséget. S mi rimaszombatiak, a kik jelen voltunk

e hazafias tótajku község páratlan szép multságán, a kik szem- és fültanui voltunk, hogy mily szép tiszta magyarsággal beszél e derék szorgalmas nép apraja nagyja, s mily tiszta magyar érzelmel dagasztja sziveiket: elmondhatjuk, hogy éjjel után azon határozott meggyőződéssel hagytuk el reánk nézve is kedves multságukat, miszerint alig van édes magyar hazánk tótajku községek között csak kettő is oly magyar érzelmű község, mint Tamásfala! — Segitse is meg őket a magyarok Istene minden törekvésekben! — A kitünően sikerült tánczmulatság kivilágos kivirradtíg tartott.

Hírek és vegyesek.

Személyi hírek: Rudolf trónörökös és több főherczeg e hó 4-én nem megyénket, de Kapuvárt látogatta meg, hol Berg bárónál volt szálva s még ugyanaz nap estve Bécsbe vissza is tért. Hivatalos kutfőből merített értesülésünk szerint ő fenségeik medve-vadászata — ha csak e terv időközben meg nem változik — e hó 11. napján fog megtartani a Garam vidékén, s ha a kiszemelt maczkó teli bundájából kivetkőztethető lesz, magas vendégeink a murányi hegyekbe, nevezetesen a „Trsztyenno“-ba is ellátogatnak. E vadászatra a herczegi uradalom mintegy 60 — egyenruhás — tisztje van kirendelve. — E vadászatok után a főherczegek Murányba térnek át, ahonnan — valószínűleg — Tiszolcra is kirándulnak. A trónörökös ő fenség f. évi april hó elején Brüsselt utazik a Belga király születése 50-ik évfordulójának ünnepére. Coburg Clementin főherczegnő fiával, Ferdinánddal, Firenzébe utazott.

Lelkész-helyettesítés. Az oszgyáni ev. egyház adminisztrátoraul, az új lelkész megválasztásáig, Glaufl Pál helybeli ev. lelkész ur nevezetett ki az esperesség által.

Budapest rendőrfőkapitányává a lemondott Thaisz Elek helyére Török János temesvári polgármester lesz kinevezve, — hir szerint.

A beszercebányai pénzügyigazgatóság helyettes főnöke Bontilovics ur, miut értesülünk, 40 éves szolgálatának örömmünepét készül megülni. Valjon nem e bokros érdemeit akarja szaporítani az alkalomra azzal, hogy lapunkat újabb alaptalan leletekkel terheli?

Napoleon — a „vörös“ — herczeg, a Bonaparte család mostani feje, Turinban közelebb látogatást tett Kossuth Lajosnál,

Adományok, Rimaszombat város képviselő testülete folyó hó 6-án tartott közgyűlésén a helybeli ág. hitv. egyház leányiskolájának felépítéséhez 140000 db téglát, — az iparos segédek önképző- és segély-egyletének — ez évre — 100 fnt segélyt szavazott meg. Ez elhatározás dicséretre nem szorul.

Közgyűlést tart a helybeli iparos segédek önképző- és segély-egylete a városháza tanácstermében ma d. u. 2 órákor. Városunk tanácsa, mint védnök hatóság Szabó György polgármester, Nagy Ferencz főjegyző, Szabó József gazdasági és Szontagh Károly számvevő tanácsos urakat küldötte ki a közgyűlésben leendő képviseltetésére. — Részünkről ismételve ajánljuk a közönség figyelmébe ez egyletet, mely még minden alkalmat megragadott arra, hogy az általános érdeklődést felkeltve, rokonszenvenként kiérdemelje.

Megyénk közigazgatási bizottsága e hó 9-én (hétfőn) rendes havi ülést tart a megyeház kisebb tanácstermében.

A budapesti országos kiállítás rimaszombati helyi bizottsága f. évi február hó 9-én (hétfőn) d. e. 10 órákor a városháza tanácstermében, a kiállításra vonatkozó különféle ügyek elintézéséje elzárjából, ülést fog tartani.

Kiállítás. Azon népiskolákból, melyek megyénk területén házi iparoktatással is foglalkoznak, meglegően szép s érdekes gyűjteményt állított össze Groó Vilmos kir. tanfelügyelő ur. s azt e napokban küldötte Budapestre az országos kiállítás illető csoportjába, hogy tanúságot tegyen e nemben népnevelési ügyünk dicséretes állapotáról. E gyűjteményt lapunk közelebbi számában fogjuk ismertetni.

A szatmári kir. törvényszék helyiségeiből m. hó utolsó napját megelőző éjjel ismeretlen tettesek több értékes tárgyat loptak el.

Iskolaépítés. Városunk díszes középületei egygyel ismét szaporodni fognak. A helybeli evangélikus egyház ugyanis f. é. január 25-én tartott közgyűlésének határozata értelmében, a jövő tavasszal régi iskolája helyén új emeletes leányiskolát épít. A megállapított terv és költségvetésre f. hó 4-én tartott meg az árlejtés, melyen a beérkezett három ajánlat közül mint a legjutányosabb, Kaloecsa Gyula helybeli jóhirű építésznek az ajánlata fogadtatott el. Ugy az építendő egyháznak, valamint a vállalkozott építésznek szerencsét és sikert a kivitelhez!

Kisdudovó intézet létesítését vette tervbe Tamásfala előjárósága, s e czélból a „Gondzó“ helyiségében ma (vasárnap) tánczvizgalmat rendez, hogy a régen érzett hiányon mielőbb segítse legyen. Ugy tudjuk, hogy közművelődési egyletünk egyik céljául szintén a kisdudovodának megépítését szaporítását tűzte ki, s így valószínű, hogy minden nemes czélra áldozni kész közönségünk a nevezett szándéktól sem vonja meg támogatását.

Szerény kérelem. Székvarosunk reputációja megkivánna, hogy a tisztaságra, főleg a nyilvános középületek körül, nagyobb gond fordítassék. Csak a főtéri elsőrendű „Szálloda“ kapu bejárására s az emeleti „Itt“-re hívjuk fel ezuttal az illetők figyelmét. Pi done!

Az egyesült prof. főgymnasium physikai szertára közelebb mintegy 300 fnt értékű készülékekkel gyarapodott.

Jégpályánk vízzel lett a beállott enyhe időjárás folytán. Mily kár! Hogy társadalmunk ezen kiváló gyűlöpontja oly hamar véget ér. Az igaz, hogy volna még más találkozási hely: a csütörtöki zeneestély a kaszinóban. Sokan kifogásolják a füstös légkört, mások sokallják a belépti díjt. Talán az intéző körorök ez időszi zeneestélyek ügyét kezébe vehetnék, s akként oldanák meg, hogy a kecske is jól lakják, a káposzta is megmaradjon.

A budapesti munkások mintegy 2000-en folyó hó 2-án gyűlést tartottak a végett, hogy a baleset által öleltötöket vesztett, vagy elnyomorodott munkásokról, illetőleg ezek hátramaradottjairól tartozó gondoskodás iránt, a képviselőházhoz kérvényintéztessék. Az eszmecsere kissé heves volt ugyan, de a „józanok“ nagy többsége nem engedte a nyugalmat megzavarni, s így az előterjesztett kérvény szöveg el is fogadtatott.

1354 forinttal terhelt postazacskót talált egy rendőr Budapesten és — — visszavitte a főpostaigazgatóságnak, ezzel igazolva, hogy még sem olyan fekete az ördög, mint a milyenek festik.

O'Dovan Rossat, a híres dynamit apostolt, New-Yorkban egy angol nő **Jeslet Dudley**, az utcán keresztül lőtte, azonban sebe nem halálos.

Nyilvános számadás.

A rimaszombati iparos segédek önképző és segély-egylete által folyó évi február hó 1-én rendezett tánczvizsga alkalmával volt

a bevétel 199 frt — kr.
a kiadás 129 frt 76 kr.

maradvány 69 frt 24 kr.,

a felülfizetésekkel együtt, melyhez járulni kegyesek voltak a következők: Méls. Fáy Gusztáv főispán 2 frt 50 kr. Fáy László orsz. képviselő 2 frt 50 kr. Engel Adolf 2 frt. Török László 1 frt 20 kr. Borsos László 20 kr. Pósa János 20 kr. Németh József 20 kr. Soós László festő 1 frt. Káposztás N. 20 kr. K. Zs. 20 kr. Bódi Istvánné 20 kr. Hubay Jánosné 40 kr. Szabó Antalné 20 kr. Benko János asztalos 1 frt. Fülöp N. 20 kr. Vékey N. 20 kr. Csapó István 20 kr. Gees I. 40 kr. Szűcs L. 20 kr. Burszky S.-né 40 kr. Stolez Zsigmond 40 kr. Kohut L. 20 kr. Zavadzky E. 20 kr. Csapó Lajos 20 kr. Rohovszky N. 70 kr. N. N. 20 kr. Marossy J. 20 kr. Zathureczky S. 20 kr. Hollósy J. 1 frt 80 kr. Papucsák P. 40 kr. Ádám Ö. 20 kr. Rábely M. 40 kr. N. N. 20 kr. Rakottay L. 20 kr. Hageter L. 20 kr. Ibos J. 20 kr. Eugel S. 20 kr. Ertler Zs. 20 kr. Többektől 1 frt 40 kr. Antal Gy. 40 kr. Majorossy R. 60 kr. N. N. 20 kr. N. N. 20 kr. Hoselitz J. 20 kr. Szvetnitsky T. 20 kr. Főris R. 20 kr. Goldberger J. 70 kr. Konyha G. 20 kr. N. N. 20 kr. Hovanetz J. 20 kr. Benko J. tanító 20 kr. Valesák A. 20 kr. N. N. 20 kr. P. K. 1 frt 20 kr. Nagy F. 20 kr. Salamon M. 40 kr. Dideczky J. 40 kr. Id. Kubik F. 20 kr. Ifj. Kubik F. 20 kr. Gazda B. 20 kr. Pásztor P. 20 kr. N. N. 20 kr. N. N. 20 kr. F. L. 20 kr. Sz. N. 20 kr. T. M. 20 kr. Sz. J. 20 kr. N. N. 20 kr. Náray J. 20 kr. Jakovetz A. 20 kr. N. N. 20 kr. N. N. urak 20 kr. Összesen 30 frt 40 kr. Fogadja a vizsgalomban résztvevő n. é. közönség, valamint az adakozók mindenike tanúsított pártfogásáért egyetünk halás köszönetét.

Rimaszombat, 1885. febr. 3-án.

Kovács Zsigmond,
egyl. pénztárnok.

Kovács Lajos,
balb. elnök.

Közgazdaság.

Igérletünkhöz képest közöljük a rimaszombati vásárbérlőkkel kötött szerződés kötelező pontjait, azon czélból, hogy a vásárbérlők jogait az érdekeltek tüzetesebben ismerhessék. A szerződés némely pontja, különben elég homályos arra, hogy a bérlőknek esetenként némi tulköveteléshez adjon támaszpontot. s e szerint nem lenne felesleges, ha azok felett egy kis eszmecsere indulna meg, már csak azért is, hogy a városi hatóság a jövőben netán előfordulható sérelmek orvoslása iránt intézkedjék. — mi, a mint már kijelentettük, szívesen adunk tért minden jogos felszólalásnak e tárgyban, s örömmel hoznók a közleményt, mely az egész vásári bérlétyön gyökeredző költsönös jogok és kötelezettségek tüzetes körvonalozására irányulva, lehetővé tenné, hogy legalább a mostani bérlét megszűntével e szerződés, valamint az árszabás a közönség igényeinek megfelelően szövegeztessék.

Bérlési szerződés.*

1. Bérlét tárgyát képezi Rimaszombat városnak „Vásár jog” cím alatt gyakorolt királyi kisebb haszonvétele, mely áll: az évenként tartani szokott hat [6] országos- és egyszáz-negy [104] heti vásár alkalmával- egy a naponkénti helypénz szedésből.

2. A bérlét kezdetét veszi egyezernyolekszáznyolcvanegyedik [1884.] évi november elsején, [1-én] és tart három évig vagyis egyezernyolekszáznyolcvanhatedik [1887.] évi október harmincegyedikéig [31-ig.]

3. A bérléthez tartoznak az eddig is e czélra használt, s leltár mellett átadandó kapus házak és fabodék. Ha azonban bérbeadó város a fabodék más helyre tételét, vagy a kapus házak valamelyikének lebontását szükségesnek találva, azt bérbeadó minden kárpótlás nélkül tűrni tartoznak; az e czélra netán teendő építkezések s intézkedések azonban, minden bérbeadó nélkül, bérbeadó használatába adatnak át. A bérbeadó jog gyakorlásához szükséges ür-, hossz- és súly mértékeket azonban bérlők tartoznak, még pedig kellő mennyiségben és az új méter rendszer szerinti minőségben, saját pénzüknél megszerezni.

4. A gyapju mázsálásnál megjelenő városi biztosnak, bérlők, naponként 5 frt, azaz öt forint tisztelet díjat kötelesek fizetni, miért is a gyapju mázsálástól minden ötven [50] kilogramm után, mind az eladó, mind a vevő, külön 10 azaz tíz krajczárt fizetendő bérlőknek, miről azonban rendes jegyzőkönyv lesz veztetendő, magától értetvén, hogy csakis a vásárra hozott s eladott gyapju esik mázsálás alá.

5. A vásári sátor helyek feletti rendelkezési jogot továbbra is bérbeadó város tartván fenn magának, e tekintetben bérlők semmiféle jogot nem igényelhetnek s nem gyakorolhatnak.

6. A helypénz szedést bérlők az ide mellékelt árjegyzék szerint gyakorolhatják, attól eltérniök, illetőleg nagyobb helypénzt szedniök, semmi szín alatt nem szabad. A hitelesített árjegyzékeket, bérlők a vásártérekken vas rostélyzat alatt kiszögeztetni kötelesek.

7. A város polgárai helypénz fizetésre semmi cím alatt sem kötelezhetők, sőt ezeknek a mérték használata is díj nél-

kül engedendő meg; ezen díjmentességet azonban csak huszonnégy [24] óráig élvezhetik. A város tulajdonához tartozó Kurucz-, Szabadka- és Pendeles-puszták haszonbérloinek az ott termelt, s eladásra szánt terményeik mindenkor, s minden tekintetben helypénz mentesek.

8. A város nem polgár lakosaitól helypénz ezimen fele díj szedendő mint a vidékiektől.

9. A város nem polgár lakosaitól, kik a piacon naponként árulnak, u. m. pékek, zöldség-, gyümölcs árulók, kenyérsütők stb. naponként két [2] krajczárt szedendő.

10. A városi lakosok megrendelésére hozott árucikknek is helypénz mentesek, de csak akkor, ha az ily megrendelés a bérlőknek bejelentetik.

11. Olyanoktól, kik vásár alkalmával a városból távoznak és helypénz bérzavál ellátva nincsenek, csak akkor szabad helypénzt követelni, ha szekereik árucikkkel vannak megterhelve.

12. A helypénz fizetést teljesíteni vonakodó vásároscsat, bérlők a polgármesteri hivatalhoz bejelenteni kötelesek, ezeket ők magok nem bírsághatván meg.

13. Az árverés alkalmával kikötött évenkénti 5500 frt azaz öttezeröttszáz forint bérösszeget, bérbeadóknak negyedévi egyenlő részletekben, mindig előzetesen, vagyis november hó elsején [1-én.] február elsején [1-én.] május elsején [1-én] és augusztus elsején [1-én] kötelesek a város pénztárába pontosan befizetni.

14. Bérlők, az árverés alkalmával általuk bánatpénzül leltett 600 frt, azaz hatszáz forintot a bérösszeg egy negyedéig, illetőleg 1375 azaz egyezerháromszázhetvenöt forint erejéig kiegyenlítően, illetőleg befizetvén, ezen összeg a bérlőknek szerződés szerinti kötelezettségeiknek biztosítására óvadékkul szolgál s mint ilyen, az utolsó bérlési év utolsó negyedévi részletébe sem fog beszámíttatni, hanem csak a bér teljes kiegyenlítése és a bérlét tárgyainak leltár szerint kifogástalan átadása s átvétele után lesz bérlőknek visszaadandó; addig attól bérbeadó város, a helybeli pénzügyek által biztosított kamatát fizeti.

15. Bérlők, a vásártérek helyiségeinek megváltoztatása, vagy a vásárok gyérebb látogatása indokából, valamint azon esetben sem, ha felsőbb intézkedések folytán a marha vásárok tartása netalán betiltatók, sőt bármifele czimeu is, bérbeadóknak igényt nem támaszthatnak.

16. A jelen bérléttel járó mindennemű bélyeg illetéket és díjakat, valamint a városra ezen bérléttől folyólag kivetendő jövedelem adót és általános jövedelmi pótdótt is bérlők tartoznak fizetni, a törvény által megszabott határidőkben, minden beszámítás nélkül.

17. Ezen bérlét, a város beleegyezése nélkül al-bérléthe ki nem adható.

18. Ezen feltételek bármelyikének bérlők általi megszegése, mulasztása vagy nem pontos teljesítése esetében, bérbeadó városnak jogában álland a bérléttel azonnal önhatalmulag megszüntetni, a bérléményt újabb árverésen másnak kiadni, s az új bérbeadásból eredő bérkülömbözetet is a volt bérlőkön megvenni, illetőleg ezek ellenében magának tetszése szerinti kártalanítást szerezni, a bérhátralék után lejáratott fogva minden esetben 6% kamat lévén számitandó, és ezen bérléttől származható bármilyen peres kérdés elintézésére nézve — esetleg az 1874. 35. t. cz. 111. §-ának igénybevitelével — a rimaszombati kir. járásbíróóság illetékessége, s a sommás-, vagy ennek megfelelő legrövidebb szóbeli eljárás köttetvén ki.

Midőn ezen közjegyzői okirat felvételét, szerződő felek előtt felolvastatt, általuk helyben hagyatott és sajátkezűleg aláíratott.

Kelt Rimaszombatban, egyezernyolekszáznyolcvanegyedik [1884.] évi október hó huszonhetedik [27.] napján.

Klein Soma s. k. Szabó György s. k. polgármester.
Schweitzer Rudolf s. k. Nagy Ferencz s. k. főjegyző.

Uj biztosító intézet alakult „Tátara” név alatt Turóc-Sz.-Mártonban 800.000 forint alaptőkével, melyből eddig tényleg 320.000 forint lett befizetve. A f. hó 2-án megtartott alakuló közgyűlésen 500 részvényes volt képviselve. A felügyelő bizottság elnökeül Jeszensky János, az igazgatóságba pedig Kruper Rezsővel élén 25 rendes és 6 póttag lett megválasztva. — Csak aztán egy „uj” kiadása **Maticza** ne legyen e bankból!

Heti naptár.

	Katholikus	Protestáns	Izraelita
Febr. 8.	V. D. Math. J.	D. Sexages	Sevat 23.
" 9.	H. Apatin	Apatin	Sevat 24.
" 10.	K. Szkolasztika	Szkolasztika	Sevat 25.
" 11.	Sz. Dezső	Frozina	Sevat 26.
" 12.	Cs. Eulália	Eulália	Jom Kip. kot. 27
" 13.	P. Riesi Katalin	Kasztor	Sevat 28.
" 14.	Sz. Bálint	Bálint	Sab. Mispot. 29

Napirend:

Minden kedden és pénteken polgári ügyekben, szerdán és esütörökön fenytő ügyekben a helybeli kir. törvényszéknél.
Ugyancsak kedden és pénteken a megyei árvaszéknél s a városi hatóságnál tanácsülés, kivéve az ünnepre eső napokat.
Febr. 8. Erdészeti bizottsági ülés a megyeházánál d. e. 10 órakor.
Febr. 8. A rimaszombati iparos segédek önképző- és segély-egyletének II. (évi rendes) közgyűlése a városház tanácstermében d. u. 2 órakor.
" " A tamásfali kisdudóvó intézet javára rendezett tánczvizsga a „Gondúzó” helyiségében.
" " A jánosii, simonii dal- és olvasó-egylet s a rimabrézói iparosok tánczvizsgálma.
" 9. Megyei közgazdasági bizottság ülése a megyeház kisebb tanács-termében d. e. 9 órakor
" " Az országos kiállítás rimaszombati bizottságának ülése a városháza tanácstermében d. e. 10 órakor.
" " Árverés Frellel Bernáth ellen Rimaszombatban d. e. 9 órakor.
" " Jolsván országos vásár.
" 10-11. Feleden országos vásár.
" 13-14. Losonecon országos vásár.
" 14. Sajó-Gömörön országos vásár.
" 16. Miskolcon országos vásár.

Szerkesztői üzenetek.

Szegedre. Várjuk az ígért közleményt!
Sárospatakra. — — — Stb. Közölve lesz.
Simoniba. B. B. Tér szűke miatt nem adhattuk ezuttal.

Piaczi árak: Rimaszombat, 1885. február hó 7-én
tartott hetivásár alkalmával a gabonaneműek és kapásnövények következőleg jegyeztettek:

	mmásánként	hektoliterenként
Buza	7.10 6.50	5.25 5.10
Feles	6.80 6.00	4.30 4.20
Rözs	6.80 6.00	4.30 4.20
Árpa	6.60 6.30	4.30 4.10
Zab	6.80 6.50	2.80 2.70
Kukoricza	6.70 6.30	4.30 4.20
Bab	— — — —	— — — —
Kása	— — — —	— — — —
Burgonya	— — — —	2. — 1.90

Felelős szerkesztő: **Rábely Miklós.**

Magán-hirdetések.

Eladó ház.

Nyustyán, a vasgyár és vasuti állomás közelében egy egészen ujon épült ház, — mely tíz évig adómentes, — szabad kézből örök áron eladó. Az épület egy bolt, két szoba, konyha, kamra és fatartóból áll, azonfelül a tágas udaron kut és körülbelül 900 négyszögöl területű kert.

A venni szándékozók forduljanak e lap kiadóházhoz, hol bővebb felvilágosítást nyerhetnek.

Malom haszonbérbeadás.

A cserenesényi vízi-malom, mely három köre jár s egészen jó karban van, haszonbérbe adatik a folyó 1885-ik év szeptember napjától három egymás utáni évekre. — Van hozzá öt kilás szántóföld és 4 kaszás rét.

Az árverés 1885. márczius hó 23-án délelőtt 10 órakor fog a helyszínén megtartatni. A bérlési feltételek addig is a malom igazgatójánál megtekinthetők. Cserenesény, 1885. febr. 6-án.

1—2 **Blaho Márton**, malom-igazgató.

A t. cz. közönség figyelmébe.

Alólírott tisztelettel tudatom a n. é. közönséggel, miszerint a budapesti egyetemen a **szülészeti tanfolyamot** bevégezvén, a vizgát a legjobb sikerrel letettem, és erről kitünő oklevelet nyertem: szíves készséggel nyujtok segélyt mindazoknak, kik e részben nagybecsű bizalmukkal hozzám fordulnak. — **Lakásom:** Rimaszombatban a felső rimasor utca 15. sz. a házban.

Kiváló tisztelettel maradtam

Szóllósy-Szatai Teréz,
okl. szülészno.

Árverési hirdetmény.

Az ózdi összesített közbirtokossági

korcsma-regalé

f. évi márczius hó 18-án d. e. 9 órakor Ózdon, a község bázánál 1885. évi Szent-György naptól számitandó három évre nyilvános árverés útján haszonbérbe fog adatni.

Kikiáltási ár 5000 frt melynek 10%-át az árverezni kívánók bánatpénzül letenni tartoznak; bánatpénzzel ellátott zárt ajánlatok alólírott nál vagy az árverés megkezdése előtt a helyszínén elfogadtatnak.

Az árverési feltételek alólírott nál Miskolcon és **Fried Zsigmondnál** Ózdon megtekinthetők.

Kelt Miskolcon. 1885. jan. 31-én

Bizony Áron, ügyvéd,
közbirtokossági megbízott.

1—3

* A helypénz árszabályait (tariffa) tárgyhalmaz miatt ez uttal nemcsak közelebbi számunkban közölhetjük.